

ANNA TODD

**Nimic mai
mult**

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Playlist-ul lui Landon

- „Come Up Short“ – Kevin Garrett
- „Let It Go“ – James Bay
- „Closer“ – Kings of Leon
- „Pushing Away“ – Kevin Garrett
- „As You Are“ – The Weeknd
- „Edge of Desire“ – John Mayer
- „In the Light“ – The Lumineers
- „Colors“ – Halsey
- „Love Me or Leave Me“ – Little Mix
- „Gasoline“ – Halsey
- „All You Never Say“ – Birdy
- „Addicted“ – Kelly Clarkson
- „Acquainted“ – The Weeknd
- „Fool for You“ – Zayn
- „Assassin“ – John Mayer
- „Without“ – Years & Years
- „Fool’s Gold“ – One Direction
- „Love in the Dark“ – Adele
- „Hurricane“ – Halsey
- „Control“ – Kevin Garrett
- „It’s You“ – Zayn
- „A Change of Heart“ – The 1975
- „I Know Places“ – Taylor Swift

Viața mea e destul de simplă. Nu am prea multe complicații. Sunt o persoană fericită. Astea sunt lucruri deja știute.

Primele trei gânduri care-mi trec prin minte în fiecare zi sunt:

Aici e mai puțin aglomerat decât îmi imaginasem.

Sper că Tessa nu muncește azi, ca să ne petrecem vremea împreună.

Mi-e dor de mama.

Da, sunt în anul al doilea la Universitatea din New York, dar mama e una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Mi-e tare dor de casă. Mă ajută mult s-o am pe Tessa lângă mine; ea e familia mea cât timp sunt aici.

Știu că studenții fac asta tot timpul; pleacă de-acasă și de-abia așteaptă să fie cât mai departe de orașul lor, dar nu și eu. Mie îmi place orașul meu, deși nu acolo m-am născut. Nu m-a deranjat să locuiesc la Washington în ultimul an de liceu și apoi în primul an de facultate — devenise căminul meu. Aveam o familie acolo și-mi făcusem o nouă foarte bună prietenă. Singurul lucru care-mi

lipsea, extrem de mult, era Dakota, cea care-mi fusese iubită multă vreme. Așa că atunci când a fost admisă la una dintre cele mai bune academii de balet din țară, am fost de acord să mă mut la New York cu ea. Când m-am înscris la NYU aveam un plan; însă acesta n-a mai mers așa cum îmi închipuiam. Trebuia să mă mut aici și să-mi încep viitorul alături de Dakota, iubita mea din liceu. N-aveam nici cea mai vagă idee că se va hotărî să-și petreacă primul an de facultate necombinată.

Am fost devastat. Încă sunt, dar vreau să fie fericită, chiar dacă nu e cu mine.

Orașul e răcoros în septembrie, dar nu plouă aproape deloc prin comparație cu statul Washington. Măcar atât.

În drum spre muncă, îmi verific telefonul, așa cum fac de cel puțin cincizeci de ori pe zi. Mama e însărcinată cu surioara mea și vreau să fiu sigur că, dacă se întâmplă ceva, am timp să mă urc într-un avion și să ajung repede acolo. Mama și Ken i-au ales numele Abigail și de-abia aștept s-o cunosc pe cea mică. N-am prea avut ocazia să stau în preajma bebelușilor până acum, dar micuța Abby e deja copilășul meu preferat din toată lumea. Până acum, singurele mesaje de la mama au fost poze cu lucrurile senzaționale pe care le născoceste la bucătărie.

Nicio urgență, frate, dar mi-e dor de mâncărurile ei.

Străzile sunt aglomerate, iar eu trebuie să-mi croiesc drum printre oameni. Aștept la semafor într-o mulțime de oameni, majoritatea turiști cu camere mari de fotografiat la gât. Râd în sinea mea când un adolescent ridică un iPad uriaș ca să-și facă un selfie.

N-o să înțeleg niciodată impulsul acesta.

Când semaforul se face galben și se aprinde becul pentru pietoni, dau volumul mai tare în căști.

Aici stau cu căștile la urechi toată ziua. Orașul e mult mai zgomotos decât anticipasem și mă bucur că am ceva care să blocheze gălăgia și să înlocuiască sunetele pe care le aud, cu ceva ce-mi place.

Azi e Hozier.

Port căștile inclusiv la serviciu — cel puțin la o ureche, ca să aud totuși comenzile de cafea pe care le primesc. Azi îmi atrag atenția doi bărbați, amândoi îmbrăcați în pirați și țipând unul la celălalt. Așa că intru în magazin și mă lovesc de Aiden, cel mai nesuferit dintre colegii mei.

E înalt, mult mai înalt decât mine, iar părul lui blond spre alb îl face să semene cu Draco Malfoy¹, lucru care mă cam înspăimântă. Pe lângă asemănarea cu Draco, se întâmplă să fie și nesimțit uneori. Cu mine e de treabă, dar am văzut cum se uită la studentele care intră la Grind. Se poartă de parcă locul ăsta e vreun club șmecher, nu o amărâta de cafenea.

Felul în care le zâmbește, flirtează cu ele și le face să freamăte sub privirile lui „simpatice“... mi se pare totul atât de ostentativ! Nu e atât de arătos, de fapt; dacă ar arăta mai bine, aș înțelege.

— Fii atent, frate, mormăie Aiden, plesnindu-mă pe umăr de parcă suntem pe teren, colegi în echipa de fotbal.

Azi a reușit să mă enerveze în timp-record...

Dar alung acest gând, mă duc în spate, îmi leg șorțul galben la brâu și-mi verific telefonul. După ce semnez condica de sosire, dau cu ochii de Posey, o fată pe care trebuie s-o învăț cum merg lucrurile, timp de câteva săptămâni. E de treabă. Tăcută, dar muncitoare, și-mi place că ia mereu fursecul gratuit pe care i-l oferim în fiecare zi pentru că o face mai veselă. Cei mai mulți ucenici îl refuză, dar ea le-a mâncat pe toate săptămâna asta, de toate felurile: cu ciocolată, cu ciocolată și macadamia, cu zahăr și cu o chestie misterioasă verde despre care eu cred că e ceva fără gluten, cultivat local.

— Hei, zic eu, zâmbindu-i.

Stă sprijinită de mașina de gheață. Are părul roșcat dat după urechi și citește ce scrie pe spatele unei pungi cu cafea măcinată. Când ridică privirea la mine, surâde scurt, apoi se întoarce cu ochii la pungă.

---

¹ Personaj din Harry Potter. (N.tr.)

— Tot nu mi se pare că are logică să ia cineva cincisprezece dolari pe o cafea atât de mică, spune ea, aruncându-mi punga.

O prind cu greu și aproape că-mi scapă printre degete, dar o țin cu toată puterea.

— *Noi*, o corectez eu râzând și pun punga pe raftul de unde a venit. *Noi* luăm banii ăștia.

— Nu lucrez aici de prea mult timp, așa că nu mă consider inclusă în „noi”, mă necăjește ea, apoi ia un elastic de păr pe care-l avea prins pe mână și-și ridică părul roșu-castaniu și cărlionțat.

Are părul foarte des și și-l prinde ordonat, apoi îmi face semn că e gata de lucru.

Posey mă urmează și se oprește lângă casa de marcat. Săptămâna aceasta învață să ia comenzile clienților, iar următorul pas, probabil, e să prepare cafelele. Mie îmi place cel mai mult să iau comenzi, pentru că prefer să stau de vorbă cu oamenii decât să-mi frig degetele cu mașina de făcut espresso, așa cum se întâmplă în fiecare schimb.

Îmi fac ordine la locul de muncă și exact atunci se aude sunând clopoțelul de la intrare. Mă uit la Posey să văd dacă e gata și așa pare, aranjată, pregătită să le facă față dependenților matinali de cafea. Două fete se apropie de tezghea, pălăvrăgind gălăgioase. Una dintre voci mă șochează și, când mă uit la ele, o văd pe Dakota. E îmbrăcată într-o bustieră de sport și un șort larg și poartă teniși colorați. Cred că tocmai și-a terminat alergarea; dacă s-ar fi dus la ora de dans, ar fi fost îmbrăcată diferit. Ar purta un body și pantaloni mai strâmți. Și ar arăta la fel de bine. Ca întotdeauna.

Dakota n-a mai fost aici de câteva săptămâni; sunt surprins s-o văd acum. Mă agită chestia asta; mâinile îmi tremură și mă trezesc lovind ușor ecranul computerului fără absolut niciun motiv. Prietena ei Maggy mă vede prima. O bate pe Dakota pe umăr, iar Dakota se întoarce către mine, cu un zâmbet imens pe față. Are trupul acoperit de un strat subțire de transpirație, iar buclele ei negre îi sunt prinse într-un coc neglijent în vârful capului.

— Speram să te gădesc la muncă, a spus ea, făcându-mi cu mâna mie, apoi lui Posey.

Serios? Nu știu ce să fac cu informația asta. Știu că am căzut de acord să rămânem prieteni, dar nu-mi dau seama dacă asta e trăncăneală amicală sau ceva mai mult de-atât.

— Hei, Landon, zice Maggy și face și ea semn cu mâna.

Le zâmbesc amândurora și le întreb ce vor să bea.

— Cafea cu gheață, cu multă frișcă, spun amândouă în cor.

Sunt îmbrăcate aproape la fel, dar Maggy e eclipsată de pielea de caramel a Dakotei și de ochii ei mari și căprui.

Intru pe pilot automat, iau două pahare de plastic și le umplu cu gheață cu o mișcare ușoară. Apoi iau recipientul cu cafea deja făcută și o torn în pahare. Dakota mă privește. Îi simt ochii fixați asupra mea. Nu știu de ce, asta mă face să mă simt oarecum stânjenit, așa că, atunci când observ că și Posey mă privește, îmi dau seama că aș putea — *că ar trebui* — să-i explic kolegei mele ce mama naibii fac aici.

— Torni cafeaua peste gheață; cei din schimbul de noapte fac cafeaua cu o seară înainte ca să aibă timp să se răcească și să nu topească gheața, spun eu.

Ce-i spun eu e foarte simplu și aproape că mă simt prost vorbind așa în fața Dakotei. Nu suntem deloc în relații proaste — doar că nu ne petrecem vremea împreună și nu mai vorbim așa cum făceam pe vremuri. Am înțeles complet când a pus capăt relației noastre care durase cinci ani. Era în New York, avea prieteni noi, era într-un mediu nou. Nu voiam s-o trag înapoi, așa că mi-am ținut promisiunea și am rămas prieten cu ea. O cunosc de ani buni și o să țin întotdeauna la ea. Este a doua mea iubită, dar prima relație adevărată pe care am avut-o până acum.

— Dakota? se aude vocea lui Aiden, exact când dau să le întreb dacă vor frișcă, așa cum îmi pun mie de obicei.

Confuz, privesc cum Aiden se întinde peste tejghea și o ia de mână pe Dakota. El îi ridică mâna, iar ea, surâzându-i larg, face o

piruetă în fața lui. Apoi, aruncându-mi o privire, Dakota se îndepărtează puțin și-i spune neutru lui Aiden:

— Nu știam că lucrezi aici.

Mă uit către Posey ca să-mi abat atenția de la conversația lor, apoi mă prefac că mă uit la orarul de pe peretele din spatele ei. Chiar nu e treaba mea ce prieteni are ea.

— Credeam că ți-am spus aseară, zice Aiden, iar eu tușesc ca să distrag pe toată lumea de la chițaitul pe care l-am scos.

Din fericire, nimeni nu pare să observe asta, cu excepția lui Posey, care încearcă să-și ascundă zâmbetul.

Nu privesc spre Dakota chiar dacă-mi dau seama că e stânjenită; în schimb, îi surâde lui Aiden așa cum i-a zâmbit bunicii mele când a deschis cadoul de Crăciun anul trecut. Acel zgomot drăgălaș... Dakota a făcut-o pe bunica atât de fericită când a râs la peștișorii cântători lipiți de o scândură de lemn fals! Râde din nou și-mi dau seama că acum e stânjenită *rău de tot*. Ca să detensionezi situația, îi ofer cele două cafele cu un surâs și-i spun că sper s-o revăd cât de curând.

Înainte să-mi poată răspunde, îi mai zâmbesc o dată și mă duc în camera din spate, dând volumul mai tare în căști.

Preț de câteva minute aștept să sune din nou clopoțelul, ca să fiu sigur că Dakota și Maggy au ieșit, și-mi dau seama că probabil n-o să-l aud din cauza meciului de hochei de ieri care-mi răsună în urechi. Chiar cu o singură cască, mulțimea care aplaudă și loviturile croselor vor acoperi un clopoțel vechi de alamă. Revin la teighea și-o găsesc pe Posey dându-și ochii peste cap când Aiden își expune talentele în fața ei. Aiden arată ciudat învăluit într-un abur în dreptul părului său blond-alb.

— A spus că sunt colegi de școală, la academia aia de dans la care merge, șoptește Posey când mă apropii.

Încremenesc și mă uit la Aiden, care habar n-are că vorbim despre el, pierdut în lumea lui glorioasă.

— L-ai întrebat? spun eu, impresionat și un pic îngrijorat de răspunsurile lui la întrebările despre Dakota.

Posey dă din cap, clătind o cană de metal. O urmez la chiuvetă, iar ea dă drumul la apă.

— Am văzut cum ai reacționat când a luat-o de mână, așa că m-am gândit să-l întreb care-i treaba între ei.

Ridică din umeri și coama de păr ondulat i se leagănă. Pistruii ei sunt mai deschiși la culoare decât toți pe care i-am văzut până acum și sunt răspândiți pe pomeți și peste rădăcina nasului. Are buzele mari — puțin îmbufnate — și e aproape la fel de înaltă ca mine. Acestea sunt lucruri pe care le-am observat din cea de-a treia zi de ucenicie, când cred că mi-a stârnit interesul pentru un moment.

— Am fost cu ea o vreme, recunosc eu în fața noii mele prietene și-i întind un prosop cu care să șteargă cana.

— Ah, nu cred că sunt împreună. Ar fi nebună să se combine cu vrăjitorul ăla.

Când Posey zâmbește, obrazii mi se înflăcăreză și râd odată cu ea.

— Ai observat și tu? întreb eu.

Mă întind pe lângă ea și iau un fursec cu mentă și fistic pe care i-l ofer. Ea surâde, ia fursecul din mâna mea și înfulecă jumătate din el înainte să apuc să închid capacul cutiei.

2

Cânt termin tura, semnez de plecare și iau două pahare de la bar ca să-mi prepar băutura obișnuită pentru drum: două cafele macchiato; una pentru mine și una pentru Tessa. Nu e un simplu macchiato totuși; adaug trei alune și un strop de sirop de banane. Sună scârbos, dar n-o să vă vină să credeți cât de bun este. Mi-a ieșit din greșeală într-o zi, când am amestecat sticla de vanilie cu cea de banane, dar poțiunea asta întâmplătoare a devenit băutura mea preferată. Și a Tessei. Acum și a lui Posey.

Ca să ne menținem trupurile tinere, de studenți, hrănite cum trebuie, eu sunt responsabil cu răcoritoarele, iar Tessa asigură cina în majoritatea serilor, cu resturi de la Lookout, restaurantul la care lucrează. Uneori mâncarea e caldă încă, dar și dacă nu e, mâncarea de acolo e atât de gustoasă, încât e comestibilă și câteva ore mai târziu. Amândoi reușim să bem cafea bună și să mâncăm hrană rafinată cu buget studentesc, așa că e un aranjament destul de convenabil.

Tessa lucrează în schimbul de seară, așa că nu dau zor să închid cafeneaua. Nu că n-aș putea să stau acasă fără ea, dar n-am niciun

motiv să mă grăbesc, iar asta mă va împiedica să mă gândesc prea mult la Dakota și la individul ăla alunecos. Uneori îmi place liniștea unei case goale, dar n-am mai locuit singur înainte și uneori bâzâitul frigiderului și zăngănitul țevilor în apartamentul pustiu aproape că mă înnebunesc. Mă trezesc așteptând să aud zgomotul unui meci de fotbal american din biroul tatălui meu vitreg sau să simt mirosul de arțar care vine din bucătăria unde gătește mama. Aproape că mi-am terminat temele de la facultate pentru săptămâna aceasta. Primele câteva săptămâni ale celui de-al doilea an de studenție sunt total diferite de anul întâi. Mă bucur că am terminat cu cursurile obligatorii și obositoare rezervate bobocilor și că-mi pot urma educația începută în copilărie; simt în sfârșit că mă apropii de cariera pe care mi-o doresc, cea de profesor de școală elementară.

Am citit două cărți luna aceasta, am văzut toate filmele bune care au apărut, iar Tessa păstrează apartamentul atât de curat, încât mie nu-mi rămân prea multe de făcut. În principiu, nu prea am ce să fac cu timpul meu și nu mi-am făcut prea mulți prieteni în afară de Tessa și câțiva colegi de la Grind. Poate cu excepția lui Posey, nu cred c-aș fi în stare să-mi petrec vremea cu oricare dintre ei în afara cafenelei. Timothy, un tip de la cursul meu de Studii Sociale, e marfă. Purta un tricou cu Thunderbirds în cea de-a doua zi a semestrului și am început o conversație despre echipa de hochei din orașul meu natal. Sportul și romanele fantasy sunt subiectele mele preferate când socializez cu străinii, lucru la care nu mă pricep foarte bine.

Viața e destul de lipsită de evenimente. Iau metrourile peste pod ca să ajung în campus, înapoi acasă în Brooklyn, merg pe jos la serviciu și tot pe jos acasă de la muncă. A devenit un tipar, o serie repetată de evenimente total nespectaculoase. Tessa susține că sunt deprimat, că trebuie să-mi fac câțiva prieteni noi și să mă distrez puțin. Îmi vine să-i spun să-și urmeze propriul sfat, dar știu că e mai ușor să te concentrezi pe problemele altuia decât pe ale tale. În ciuda părerii bine înrădăcinate a mamei și a Tessei despre lipsa vieții mele sociale, eu mă distrez. Îmi plac slujba mea și cursurile de semestrul

acesta. Îmi place că locuiesc în această parte oarecum șmecheră din Brooklyn și-mi place noul meu colegiu. Desigur, ar putea fi și mai bine, știu asta, dar totul în viața mea este OK: simplu și ușor. Fără complicații, fără alte obligații în afară de a fi un fiu și un prieten bun.

Mă uit la ceasul de pe perete și mă crispez când văd că nu e nici măcar ora zece. Am lăsat deschis mai mult pentru un grup de femei care discutau despre divorț și bebeluși. Exclamau des „Ah“ și „O, nu!“, așa că m-am gândit să le las în pace până-și rezolvă reciproc problemele de viață și sunt gata să plece. La nouă și un sfert au plecat, lăsând masa plină de șervețele, cafea pe jumătate nebăută și rece și pateuri pe jumătate mâncate. Nu mă deranja dezordinea, pentru că mă mai ținea ocupat câteva minute în plus. Mi-am petrecut atâta vreme închizând cafeneaua... așezând meticolos teancurile de șervețele în cutiile lor de metal... măturând fiecare ambalaj de pe podea... și învârtindu-mă cât de lent cu putință pentru a umple lăzile cu gheață și cutiile cu cafea măcinată.

Timpul nu lucrează în favoarea mea în seara asta; încep să pun la îndoială relația pe care o am cu Dakota. Mda, timpul nu prea lucrează niciodată în favoarea mea, dar în seara asta mă deranjează mai mult decât de obicei. Fiecare minut trece în bătaie de joc; limba mică se mișcă încet, dar ticăielile par să nu aibă nicio noimă — de parcă timpul nu trece deloc. Încep să mă joc ca în școala elementară, ținându-mi respirația câte treizeci de secunde, pentru ca timpul să treacă mai repede. După câteva minute, sunt deja plictisit și mă duc în spate, cu sertarul de bani, ca să fac monetarul pentru ziua respectivă. În cafenea e liniște, în afara bâzâitului mașinii de făcut gheață din camera din spate. În cele din urmă, se face ora zece și nu mai pot să trag de timp.

Înainte să plec, arunc o ultimă privire prin cafenea. Sunt sigur că n-am uitat nimic, nici măcar o boabă de cafea nu e nelalocul ei. De obicei nu închid de unul singur. Uneori închid cu Aiden, alteori cu Posey. Aceasta s-a oferit să rămână cu mine, dar o auzisem mai devreme fără să vreau că nu găsea bonă pentru sora ei. Posey e

discretă și nu-mi povestește multe despre viața ei, dar din câte-mi dau seama, fetița aceea pare centrul universului său.

Încui seiful și pornesc sistemul de alarmă, apoi închid ușa în urma mea. E frig afară în seara aceasta, un mic fior vine dinspre apă și plutește peste Brooklyn. Îmi place să trăiesc aproape de apă și râul mă face să simt o oarecare detașare de agitația orașului. În ciuda vecinătății, Brooklyn nu seamănă deloc cu Manhattan.

Un grup de patru inși — două femei și doi bărbați — trec pe lângă mine în timp ce încui și ies pe trotuar. Observ cum cuplurile se despart, ținându-se de mână. Cel mai înalt dintre tipi poartă un tricou al echipei Browns și mă întreb dacă s-a mai uitat pe statisticele lor în acest sezon. Dacă s-ar fi uitat, n-ar mai fi defilat atât de mândru îmbrăcat așa. Îi privesc și mă iau după ei. Fanul celor de la Browns e cel mai zgomotos din toată trupa și are o voce enervant de gravă. E beat, cred. Traversez strada ca să scap de ei și o sun pe mama ca să văd ce mai face. Vreau de fapt să o anunț că sunt bine și că singurul ei copil a mai supraviețuit o zi în marele oraș. O întreb cum se simte, dar, în felul ei obișnuit, ea nu-mi răspunde și se interesează de mine.

Mama nu era atât de îngrijorată de ideea mutării mele, cum credeam că va fi. Vrea să fiu fericit și mutarea la New York ca să fiu cu Dakota mă făcea fericit. Cel puțin așa trebuia. Mutarea mea trebuia să fie liantul care să țină laolaltă relația noastră fragilă. Credeam că distanța era cea care ne dăuna, dar nu-mi dădeam seama că ea își dorește libertate. Chestia asta m-a luat prin surprindere, pentru că eu nu mă purtasem niciodată posesiv cu ea. N-am încercat niciodată s-o controlez sau să-i spun ce să facă. Eu, pur și simplu, nu sunt așa. Din ziua în care fata aceea frumoasă cu păr sârmos se mutase lângă noi, am știut că are ceva special. Ceva atât de special și de autentic, și nu mi-am dorit niciodată să ascund asta. Cum aș fi putut? De ce? I-am susținut independența și i-am încurajat replicile acide și opiniile îndrăznețe. Timp de cinci ani, cât am fost împreună, i-am prețuit caracterul puternic și am încercat să-i ofer tot ce avea nevoie.